పాలకూర సీతలత

పెద్దరోగం

భవభూతికి ఈ మధ్య గొప్ప చిరాగ్గా ఉంది. అందుకు కారణం అతని తండ్రి. ముసలితనంలో ఏదో కొడుకు పెట్టిన తిండితిని మూల కూర్చోక రోగాలు తెచ్చుకోవడం ఆయనకు సేవలు చెయ్యవలసిన పని తనమీద భార్యమీద పడడం. తల్లి ఉంటే డబ్బు ఖర్చుపెట్టే బాధ్యత తప్ప ఈ వెధవ సేవలు చెయ్యవలసిన అవసరం వుండేది కాదు. కానీ ఆమె స్వర్గస్తురాలై పది సంవత్సరాలు అయ్యింది. నిజానికి ఇక వేరే గత్యంతరం లేక తండ్రిని తనతో వుంచుకున్నాడు కానీ నిజానికి ఈ న్యూసెన్స్ కూడా ఇష్టంలేదు భవభూతికి.

అతనికి తండ్రి అంటే చాల ముందునుంచీ కోపం. అందుకు కారణం ఆయన ఆస్తంతా కూతుళ్ళ పెళ్ళికి ఖర్చు పెట్టెయ్యడం. తనకోసం ఏమీ మిగల్చలేదని . దానికితోడు భవభూతి భార్య ప్రత్యూష కూడా సన్నాయినొక్కులు నొక్కుతూంటుంది. భవభూతి తండ్రి ఇల్వలుడు చాలా కష్టాలుపడ్డాడు. ఏదో కొద్దిపాటి పొలం వుందన్న మాటేగానీ దానిపై శిస్తులు సరిగ్గా వచ్చేవికావు. స్వయంగా వ్యవసాయం చేసుకోవడం చేతకాదు. ఏదో చిన్న ఉద్యోగం సంపాదించుకుని చాలీచాలని జీతంతో రోజులు గడిపేవాడు. ఒక కొడుకు, ముగ్గురు కూతుళ్ళు. కొడుక్కి చదువు మాత్రం చెప్పించగలిగేడు కానీ ఆస్తి ఏమీ మిగిల్చి ఇయ్యలేకపోయాడు. ఆ ఆస్తంతా కట్నాల రూపంలో ఖర్చు అయిపోయింది కూతుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళకి. ఆయన రిటైరైన ఈ సంవత్సరంగా కొడుకు దగ్గరే ఉంటున్నాడు.

'ఖంగ్... ఖంగ్' మంటూ తండ్రి దగ్గు వినిపించింది భవభూతికి.

చెవులు మూసుకున్నాడు.

"అబ్బబ్బ... ఏమిటీ వెధవదగ్గు.. గొప్ప డిస్టర్బెన్స్‌గా వుంటోంది. కొంచెం నెమ్మదిగా దగ్గుకోరూ!" అంటూ సణుక్కున్నాడు.

లోపల్నుంచి ప్రత్యూష వచ్చింది.

"దగ్గు మందు తెచ్చారా అని అడగమంటున్నారు ఆయన" అంది.

"లేదు. మరచిపోయానని చెప్పు... అన్నట్లు నీకోసం మల్లెపువ్వులు తెచ్చి అక్కడ పెట్టాను. చూశావా!" అన్నాడు.

"చూశాను. కానీ నేను తెమ్మని చెప్పలేదే!" అంది ప్రత్యూష.

"నువ్వు అడగనంత మాత్రాన నేను తేకూడదా!"

"అదేం కాదులెండి? ఉత్తినే అన్నాను" అంటూ లోపలకు వెళ్ళిపోయింది ప్రత్యూష.

* * *

కొడుకు మీద ఆధారపడ్డప్పటి నుంచీ తను నిరాదరణకు గురి అవుతున్న విషయం ఇల్వలుడికి తెలుసు. అందుకే ఈ మధ్య తనకు విపరీతంగా దగ్గు వస్తున్నా, బక్కచిక్కి పోతున్నా డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళమని కొడుకుని అడగలేదు. దగ్గిదగ్గి గుండెలు ఎగిసి పడడం, ఆయాసం రావడంతో కనీసం దగ్గు తగ్గుతుందని దగ్గు మందు మాత్రం తెమ్మని చెప్పాడు. దగ్గు మందు వేసుకుంటే దగ్గే దగ్గుకి డాక్టరు దగ్గరికి ఎందుకు!

కానీ కోడలు వచ్చి...

"మర్చిపోయారుట..." అని చెప్పగానే హతాశుడయ్యాడు.

"పోనీలే... ఆఫీసు పనుల తొందరలో మరిచిపోయి వుంటాడు..." అని సరిపెట్టుకున్నాడు.

బద్ధకించి తేలేదన్న విషయం తెలీదు ఆయనకు.

"ఇదిగో... విన్నే..." అంటూ కొడుకు కోడల్ని పిలవ పిలవడం విన్నాడు ఇల్వలుడు.

కోడలు వెళ్ళింది.

"మన గుంటవెధవని ఆ ముసలాయన దగ్గరికి పంపకు. ఆయనది ఏ అంటురోగమో అయ్యి అది కాస్త వీడికి అంటుకుంటే చచ్చే బాధ మనకి. అందుకే పిలిచాను..." అన్నాడు కొడుకు.

"అయ్యో! ఆ మాట నాకు విడిగా చెప్పాలా! ఆ అనుమానం నాకూ వచ్చింది. అందుకే వాడిని ఆయనకు దూరంగా వుంచుతున్నాను..." అంది ప్రత్యూష.

వాళ్ళు గుంటవెధవగా అంటున్నది తన ఆయిదేళ్ళ మనవడు రాజేష్‌ని.

ఆ మాటలు విన్న ఇల్వలుడి గుండెల్లో గునపాలు గుచ్చుకున్నాయి. అందుకు కారణం మనవడిని తనకు దూరంగా వుంచుతున్నందుకు కాదు... పిల్లలు రోగులకు దూరంగా ఉండాలన్నది తనూ అంగీకరిస్తాడు. అలా చెయ్యాలి కూడా. ఎందుకంటే పిల్లలలో నిరోధకశక్తి తక్కువ.

ఆ బాధంతా కొడుకు తనను 'ముసలాయన' అంటూ ఈసడించుకుంటున్నందుకు, తనది అంటు రోగమని డాక్టరు చెప్పకుండానే నిర్ణయం చేసినందుకు.

పడక కుర్చీలోంచి లేచి వెళ్ళి మంచంమీద పడుకున్నాడు. అప్పటికే చాలాసార్లు దగ్గడంవల్ల ఊపిరితిత్తుల దగ్గర నొప్పిగా వుంది. గుండె రాసుకుంటూ పడుకున్నాడు.

* * *

"నాన్నను డాక్టరుకి చూపించాలి" అన్నాడు ఆ రాత్రి పడుకోబోతూ భవభూతి.

అప్పుడే చీర మార్చుకుని వచ్చింది ప్రత్యూష. భర్త తెచ్చిన మల్లెలు తలలో పెట్టుకుంటూ —

"ఇదొక వెధవ పెంట తయారయ్యింది" అంది.

భవభూతి మాట్లాడలేదు. ఒక నిముషం తర్వాత అన్నాడు.

"నిజమే? కానీ తప్పదు కదా... కనీసం లోకానికి అయినా భయపడాలి మనం..."

"నీ దగ్గర డబ్బు ఎంత వుంది!" అడిగేడు.

అది భవభూతి డబ్బే. నెలనెలా ఇంటిఖర్చులు పోను కొంత మిగుల్చుతుంది.

"ఏం! అది కూడా ఖర్చు చేస్తారా!" కాస్త భయంగా అంది ప్రత్యూష.

"అవునుమరి... డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్తే బోలెడు ఫీజు, మందుల ఖర్చు" అన్నాడు.

"వద్దు.... నేను ఇయ్యను. పట్టుచీర కొనుక్కోవాలని అనుకుంటున్నాను దీపావళికి దాంతో. ఈ సారి కొనకపోతే నా స్నేహితురాళ్ళ మధ్య నాకు తలవంపులే.." అంది బుంగమూతి పెట్టి.

"మరోదారి లేదే..." అన్నాడు.

అతని చేతిని తన చేతుల్లోంచి తీసి విసిరికొట్టింది. అటు తిరిగి పడుకుంది. సీలింగ్‌ఫాన్ వైపు చూస్తూ ఆలోచించేడు భవభూతి.

పక్కనే పడుకున్న భార్య తలలోంచి మల్లెలు వింత సువాసన కలిగిస్తున్నాయి.

"పోన్లే. రేపు ఒక దగ్గు మందుసీసా కొని తెస్తాను. వైద్యానికి సి.పి.ఎఫ్ లోను పెడతాను. తొందరేముంది! ఆ సొమ్ము వచ్చేకా డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళవచ్చు. ఏమంటావ్?" అన్నాడు ఆమెపై చెయ్యివేస్తూ.

అటునుంచి ఇటు తిరిగింది.

"ఈ ఐడియా బాగుంది" అంది.

ప్రత్యూష మొండితనం అతనికి తెలుసు. ఆమెను ఒప్పించడానికి ప్రయత్నించే కొద్దీ ఆమె బిగుసుకుపోతుంది. ఆమె అందమైన ముఖం చూసి తనే తగ్గిపోతాడు.

"నీ పట్టుచీరకు అడ్డురానులే" అన్నాడు ఆమెను దగ్గరకు తీసుకుంటూ.

"థాంక్యూ" అంది ఆమె భర్త చర్యలకు ప్రోత్సాహం ఇస్తూ.

* * *

లోపల ఆకలిగానె వుంటుంది కానీ ఒక్క ముద్ద కూడా దిగడంలేదు ఇల్వలుడికి.

అందుకే పట్టుమని పది మెతుకులు కూడా తినలేకపోతున్నాడు. అందువల్ల నీరసం.

ఆరోజు బలవంతంగా ముద్ద నోట్లో పెట్టుకుంటూ —

"నిమ్మకాయ ఊరగాయ లేదా తల్లీ... దాంతో ఏమైనా కాస్త తినగల్గుతానేమో?" అన్నాడు.

"అబ్బే... లేదు..." అంది ప్రత్యూష.

"ఇది సీజనే. కొంచెం ఆ ఊరగాయ పెట్టకూడదూ!" అన్నాడు కొంచెం సంశయంగానే.

కూతురులాంటి కోడలితో భయపడుతూ మాట్లాడవలసి వస్తున్న స్థితికి ఆయనకే బాధకలిగింది.

ఏం సీజనులెండి రూపాయికి రెండు కాయలట. ఈ రేటుతో కొని ఊరగాయ పెడితే మనం దివాళా తియ్యవల్సిందే అంది కోడలు.

అటువంటి సమాధానమే ఆయనవస్తుందని అనుకున్నాడు. కనుక పెద్దగా పట్టించుకోలేదు ఆ మాటలు.

మాట్లడకుండా రెండు ముద్దలు బలవంతంగా తిని చెయ్యి కడుక్కున్నాడు.

"మనం ఏమీ జమీందార్లం కాము. అంతేసి అన్నం పెట్టుకుని తినకుండా పారేస్తే ఎలా!" అంది ప్రత్యూష కోపంగా.

తల దించుకున్నాడు ఇల్వలుడు.

"తప్పయి పోయింది తల్లీ... క్షమించు. నువ్వు చెప్పింది నిజమే. కానీ నేను నా కొడుక్కి ఆస్తిపాస్తులు కూడా ఏమీ ఇయ్యలేకపోయాను. వాడికి బరువై కూర్చున్నాను. ఇలా వేస్టు చెయ్యడం కూడా మంచిదికాదులే..." అన్నాడు ఆ ముసలాయన.

ఏదో గొణుక్కుంటూ కంచం ఎత్తింది. అది భరించడం ఇల్వలుడికి అలవాటే.

* * *

ఇద్దరు ఫ్రెండ్సుని పట్టుకుని ఆ లోను త్వరగా శాంక్షన్ చేయించుకుని వెయ్యి రూపాయలు తీసుకున్నాడు భవభూతి. అతను కేష్ సెక్షన్ నుంచి బయటకు వస్తుంటే అతని కొలీగ్ గోవిందరావు ఎదురయ్యాడు.

"బ్రదర్... నీవు అన్యదా భావించనంటే నాదొక చిన్న కోరిక..." అన్నాడు గోవిందరావు.

"ఏమిటి!"

"నువ్వు కూడా ఎదో అవసరంలో వుండే ఆ సొమ్ము తీసుకున్నావు. కాదనను. నాకొక అనుకోని ఖర్చు తగిలింది. నువ్వు ఇయ్యగలిగితేనే సుమా... లేకపోతే నిర్మొహమాటంగా 'నో' అను. నేను ఏం అనుకోను"

"ఎంత కావాలి!"

"కనీసం ఎనిమిది వందలు..."

ఆలోచించాడు భవభూతి. గోవిందరావు మామయ్య దగ్గర ప్రత్యూష అన్నయ్య పనిచేస్తున్నాడు. ప్రత్యూష అన్నయ్యకి సి.ఆర్ పాడయ్యి ప్రమోషన్ లేక గింజుకుంటున్నాడు. కనుక వీలున్నప్పుడల్లా గోవిందరావుని 'కాకా' కొట్టమని ప్రత్యూష తనకి చెప్పింది. సంతుష్టుడైన గోవిందరావు తన మామతో చెప్తే పని అయిపోతుందట.

"ఓస్ ఇంతేనా" తీసుకో... ఊరికే తీసుకున్నాను. మా ప్రత్యూషకు ఏదైనా నగ చేయించాలి. నీకోసం ఇచ్చానంటే ప్రత్యూష సంతోషిస్తుంది కూడా" అంటూ ఎనిమిది వందలూ గోవిందరావుకి ఇచ్చేశాడు భవభూతి.

"థాంక్యూ బ్రదర్" అన్నాడు గోవిందరావు సొమ్ముతీసుకుంటూ.

ఆ సొమ్ము ఏం అవసరం వచ్చి తీసుకుంటున్నాడో గోవిందరావు చెప్పలేదు. భవభూతి అడగలేదు.

గోవిందరావు తండ్రికి వంట్లో బాగాలేదు. ఆయనకు వైద్యం చేయించడానికి ఆ సొమ్ము తీసుకున్నాడు అతను. ఆ కారణం చెప్పివుంటే—

సారీ బ్రదర్. నేను కూడా మా నాన్న గారికి వైద్యం చేయించాలి" అని చెప్పివుండే వాడేమో భవభూతి.

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్తూ ఒక దగ్గుమందు సీసా మాత్రం కొన్నాడు భవభూతి. గోవిందరావుకి తను అప్పు ఇచ్చిన విషయం ప్రత్యూషకి చెప్పాడు.

"మంచిపని చేశారు..." అంటూ సంబరపడిపోయింది ప్రత్యూష.

భార్య సంబరం చూసి తనూ సంబరపడిపోయాడు భవభూతి.

"ఖంగ్, ఖంగ్.." అన్న తండ్రి దగ్గు విని ముఖం ముడుచుకున్నాడు.

ఆ రోజే దగ్గుమందు వాడటం ప్రారంభించేడు ఇల్వలుడు.

* * *

"చూశారా ఆయన ఎంతపనిచేశారో..." అంది ప్రత్యూష ఆరోజు భవభూతి సాయంత్రం రాగానే ఆ ముసలాయన ఎవర్నో హత్యచేసినంత విడ్డూరంగా.

"ఏమైంది!" అన్నాడు భవభూతి.

సంభాషణ అంతా బెడ్‌రూమ్‌లో ఇల్వలుడి చెవిలో పడకుండా జరిగింది.

"ఈ ఉత్తరం చదవండి" అంటూ ఒక ఉత్తరం ఇచ్చింది.

అది భవభూతి చెల్లెలు రాసింది. చదివాడు

"నాన్నగారు ఈ మధ్య తనకి వంట్లో బాగోలేదని రాశారు. చాలా ఆందోళన పడ్డాను. నువ్వు వైద్యం చేయించవని కాదుగానీ... నా తృప్తికోసం రెండువందలు పంపుతున్నాను. ఈ సొమ్ము ఆయన కోసం ఖర్చుపెట్టు. మా శ్రీవారి అభిప్రాయం కూడా ఇదే. అన్యదా భావించకు" చదివిన భవభూతి ముఖం కందగడ్డలా మారింది.

"మనం వైద్యం చేయించటంలేదని ఆయన పితూరీ చేసివుంటారు. అందుకే ఆమె డబ్బు పంపింది. ఇదేమైనా బాగుందా! మీ గౌరవానికి ఎంత భంగం?" ఇనుపముక్క వేడిగా వుందికదా అని మరి నాలుగు సమ్మెట దెబ్బలు వేసింది ప్రత్యూష.

"అవును ఈ ఉత్తరం ఆయనకు చూపించావా!" అడిగేడు భవభూతి.

"లేదు" అంది.

"మంచిపని చేశావు. ఆ డబ్బు ఏదీ!"

సాయంత్రం స్టీలు గిన్నెలవాడు వచ్చాడు. నాలుగు గిన్నెలు కొన్నాను. చూస్తారా!"

ఫామిలీ పెన్షను ప్రావిడెంటు ఫండ్‌రాని ఉద్యోగం వెలగబెట్టినందువల్ల అవసానదశలో కొడుకులు చూడకపోవచ్చు. అందరు కొడుకులూ ఇలాంటివారని కాదుగానీ, ఎందరో కొందరు వుండకపోరు. ఇల్వలుడికి వచ్చిన పరిస్థితి కూడా ఇదే. ముసలితనంలో ఆస్తో, డబ్బో వుంచుకుంటే కానీ ఆదరించని రోజులు వచ్చాయి.

"ఊనే..."

ఆ గిన్నెలు తెచ్చి చూపించింది. చాలా బాగున్నాయని మెచ్చుకున్నాడు భవభూతి.

"ఎలాగైనా నీది మంచి టేస్టు" అన్నాడు.

చిన్నగా నవ్వింది ప్రత్యూష.

చెల్లెలు రాసిన ఉత్తరం చించి పోగులు పెట్టాడు భవ భవభూతి.

"నాన్నా..." అంటూ తండ్రి దగ్గరకు వెళ్లాడు.

"ఏరా!" అన్నాడు ఇల్వాలుడు.

"ఇదేం బాగోలేదు నాన్నా? నేను వైద్యం చేయించటంలేదా నీకు! చెల్లెలు ఆ రకంగానే భావిస్తూ ఉత్తరం రాసింది."

ఇల్వాలుడు ఆశ్చర్యపోయాడు.

"ఛ... అదేం కాదురా... ఏదో వాళ్లందరికీ నెలకొక ఉత్తరం రాయటం అలవాటు కదా... అలాగే రాస్తూ... కొద్దిగా ఈ మధ్య ఒంట్లో నలతగా ఉందనీ... మందులు వాడుతున్నాననీ, రాశాను అంతే".

భవభూతి ముఖం ఇంకా ముడుచుకునే వుంది.

"నిజంరా... నా మాటనమ్ము... నీమీద ఫిర్యాదు చేస్తున్న ధోరణిలో... ఒక్క అక్షరంకూడా రాయలేదు. అది ఎలా అర్థం చేసుకుందో... ఈ సారి రాసే ఉత్తరంలో దాన్ని మందలిస్తాను." అన్నాడు ఇల్వాలుడు మధ్య మధ్య "ఖంగ్ ఖంగ్" అని దగ్గుతూ.

"ఏమోనాన్నా? నాకైతే మాత్రం చాలా అవమానం జరిగింది."

"ఛ.. అది అపార్థం చేసుకుందేమో? బాధపడకు... ఇంకా నయం... డబ్బు కూడా పంపిందికాదు. నీ అనుమానం మరింత బలపడేది..."

"లేదులెండి డబ్బుమాత్రం పంపలేదు" అంది ప్రత్యూష.

"దగ్గుమందు వాడుతున్నారా!" అడిగేడు.

"ఆ? కానీ ఏమాత్రం గుణం ఇచ్చినట్లు లేదురా."

"నెమ్మదిగా తగ్గుతుంది" వచ్చినంత త్వరగా రోగం నయం అవుతుందా ఏం!" అంది ప్రత్యూష.

"అవును. అదీ నిజమే" అన్నాడు భవభూతి వంతపాడుతూ.

ఇల్వాలుడు మాట్లాడలేదు.

"వెళ్లండి. మీరు సినిమాకు వెళ్లాలనుకున్నారు కదూ... ఉదయం.."

"అవును నాన్నా... 'పితృదేవోభవ' అని చాలా పెద్ద హిట్ పిక్చర్. మేము వెళ్లివస్తాం."

"అలాగే.."

ఫస్టుషోకి సినిమాకి వెళ్లారు ఆ దంపతులు.

యూరినల్స్‌కి వెళ్లి గోడదగ్గర పడిపోయి, లేవదీసే వాళ్లు లేక ఒక గంట అలాగే కూలబడి, ఓపిక తెచ్చుకుని లేచాడు ఇల్వాలుడు ఆ రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు.

* * *

పది రోజుల తర్వాత ఒకనాడు గోవిందరావు కలిసేడు భవభూతిని.

ఇద్దరూ కలిసి క్యాంటీన్‌కి వెళ్లారు.

"మా బావమరిది ఒకడు మీ మామయ్య గారి దగ్గర పనిచేస్తున్నాడోయ్... అతను..." అంటూ కాఫీ సిప్ చేసాడు భవభూతి.

"అవునుకదూ.. ఈ ఏడాది కూడా అతని సి.ఆర్ పాడైందిట. వర్కు విషయంలో పెద్ద ఎఫిషియంట్ కాదటోయ్ అతను..." అన్నాడు గోవిందరావు.

ఈ కొత్త విషయం భవభూతి ముఖం మాడ్చుకునేలా చేసింది.

"నిజమా!" ఆశ్చర్యంగా అడిగేడు.

"ఆ" నేను అలాగే విన్నాను." అన్నాడు గోవిందరావు.

'వీడికి అనవసరంగా ఎనిమిదివందలు అప్పు ఇచ్చానే' అనుకున్నాడు భవభూతి.

"నాకు డబ్బు అవసరం పడిందోయ్... ఆ మధ్య నువ్వు తీసుకున్న సొమ్ము..." మధ్యలో నాన్చాడు భవ భూతి.

"ష్యూర్... ఈ రోజు నీకు ఇచ్చెయ్యాలని తీసుకొచ్చాను. మాటల్లో మరచిపోయాను..." అంటూ పర్సు తీసి ఆ ఎనిమిది వందలూ భవభూతికి ఇచ్చాడు గోవిందరావు.

మాట్లాడకుండా లెక్కపెట్టుకుని జేబులో పెట్టుకున్నాడు భవభూతి.

"థాంక్స్‌య్. అవసరానికి ఆదుకున్నావు. నీ మేలు మరచిపోలేను...." అన్నాడు గోవిందరావు.

కుండలో మొహం దూర్చుకుని "ఆల్‌రైట్" అన్నాడు భవభూతి.

ఆ సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్లగానే ఆ సొమ్ము ప్రత్యూషకి ఇచ్చి జరిగిన సంగతి చెప్పాడు.

"అయ్యయ్యో... ఎంత పని జరిగింది." అంటూ బాధ పడింది. ప్రత్యూష అన్నగారి సి.ఆర్ పాడైనందుకు భవభూతి మాట్లాడలేదు.

"ఏమండీ... మా తమ్ముడు ఉత్తరం రాసేడు. ఒక్క వెయ్యి రూపాయలు కావాలట. ఈ ఎనిమిది వందలూ పంపిస్తాను..." అంది.

"సరే అలాగే కానీ..." అన్నాడు భవభూతి.

"మీరు ఎంత మంచివారండీ... మీలాంటి భర్త దొరకడం నిజంగా నేను చేసుకున్న అదృష్టం..." ఆ పొగడ్తకి పొంగిపోయాడు.

ఆమె బుగ్గమీద చిటిక వేశాడు.

"ఏం కాదు... నీలాంటి అందమైన భార్య ఏం చెప్పినా, 'కాదు' అని ఎవ్వరూ అనరు" అన్నాడు.

ఆ మాటలకి బోలెడు సిగ్గుపడిపోయింది ప్రత్యూష.

అప్పుడే లోపలగదిలోంచి తండ్రి గొంతు 'ఖంగ్.. ఖంగ్' అంది.

నుదురు చిట్లించాడు భవభూతి.

"ఏమండీ? 'పితృదేవోభవ' సినిమాకి ఇంకోసారి వెళ్దామండీ. చాలా బాగుంది. బాగా హిట్టయిన పిక్చర్. చేతికి అందివచ్చిన కొడుకులు ముసలితనంలో ఆదుకోకపోతే ఆ తండ్రి ఎంత బాధపడతాడో చాలా చక్కగా చూపించాడు. నాగేశ్వరావు చాలా బాగా నటించాడు. ఏమండీ... మన బుజ్జిగాడు మనం ముసలివాళ్లం అయిపోతే సరిగ్గా చూస్తాడంటారా"! అంది ప్రత్యూష.

"ఆ ఎందుకు చూడడు! మనం వాడిని ఎంతో గారంగా పెంచుతున్నాం. ఆ మాత్రం గౌరవం వుంచడా! నీవన్నీ పిచ్చి ఆలోచనలు" అన్నాడు భవభూతి.

"సర్లెండి... సినిమా సంగతి ఏంచేశారు!"

"రేపు వెళ్దాంలే."

"సరే మీ నాన్నగారికి విపరీతంగా దగ్గువస్తోంది. 'ఖంగు'మంటూ గంట కొట్టినంత చప్పుడు. భరించలేకపోతున్నాను" అంది ప్రత్యూష.

"ఏం చేస్తాం చెప్పు! భరించక తప్పదు మరి. ఒక్కడినే కొడుకుని అయ్యాను. ఇంకొకడు ఉంటే కనీసం ఆరునెలల పాటు ఈ గోల తప్పించుకోవచ్చు. ఆ అదృష్టం లేదు మరి..." అన్నాడు భవభూతి విచారంగా.

"అవున్లెండి" అంది ప్రత్యూష చిన్నగా మూలుగుతూ.

ఈ మాటలన్నీ ఇల్వాలుడి చెవిలో పడ్డాయి. నోరువిప్పి ఏమీ అనలేదు. కానీ కళ్లు మాత్రం చెమ్మగిల్లాయి.

'భగవాన్... నన్ను త్వరగా తీసుకుపో.. అనుకున్నాడు. మూగగానే రోధించాడు, పాపం.

* * *

ఇల్వాలుడికి ఈ మధ్య చాలా అనీజీగా వుంటోంది. దగ్గిదగ్గి ఊపిరితిత్తులలోంచి నొప్పి పుడుతోంది. అదికూడా ఎడమ ఊపిరితిత్తి. రోజుకొకసారి జ్వరం వచ్చి నాలుగైదు గంటలు ఉంటోంది. ఆ విషయం కొడుక్కి చెప్పకుండా తన దగ్గరే ఉన్న 'క్రోసిన్' టాబ్లెట్లు మింగుతున్నాడు. ఆ బిళ్ల మింగేకా జ్వరం తగ్గుతుంది. ఆ మర్నాడు మళ్లీ జ్వరం... మళ్లీ మందు మింగడం.

రెండు దగ్గుమందు సీసాలు పూర్తి అయ్యాయి కానీ దగ్గు ఏమాత్రం తగ్గలేదు. మామూలు దగ్గు అయితే ఈ పాటికి తగ్గిపోవాలి. ఏ వైద్యమూ లేకుండా ఇలా రోజులు గడపటం చాలా కష్టం అని తోచింది. దగ్గినప్పుడల్లా ఇంతింత చిక్కటి ఉమ్మి వస్తోంది. దగ్గువచ్చినప్పుడల్లా లేవ లేక ఒక పాత్రలో ఉమ్మి, ప్రతిరోజూ ఆ పాత్ర స్వయంగా కడుక్కుంటున్నాడు.

ఒకరోజు కొడుకుని పిలిచి—

"దగ్గు తగ్గటంలేదురా..." అన్నాడు.

"మరొక సీసా కొననా!" అడిగేడు భవభూతి.

'లేదురా' ఒకసారి డాక్టరుకి చూపించు" చాలా అలసటగా ఇబ్బందిగా వుంటోంది..."

భవభూతి మాట్లాడలేదు.

ఫామిలీ పెన్షను, ప్రావిడెంటు ఫండు రాని ఉద్యోగం వెలగబెట్టినందువల్ల అవసానదశలో కొడుకులు చూడకపోవచ్చు. అందరుకొడుకులూ ఇలాంటి వారని కాదు గానీ ఎందరో కొందరు వుండకపోరు. ఇల్వాలుడికి వచ్చిన పరిస్థితికూడా ఇదే. ముసలితనంలో చేతిక్రింద ఆస్తో, డబ్బో ఉంచుకుంటే తప్ప రక్తం పంచుకుపుట్టినవాళ్లు కూడా ఆదరించని రోజులు వచ్చాయి.

"ఏమిట్రా ఆలోచిస్తున్నావు!"

"అబ్బే ఏంలేదునాన్నా అలాగే నిన్ను డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకు వెళ్తాను" అన్నాడు భవభూతి.

అడగనిదే అమ్మ అయినా పెట్టదు అన్న సామెత ఉంది కానీ...

కోరనిదే కొడుకైనా డాక్టరు దగ్గరకు తీసుకు వెళ్లడు... అన్న సామెత లేదు.

ఈ కలికాలంలో ఇలాంటి సామెతలు ఇంకెన్ని చోటు చేసుకుంటాయో?

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం ఒక డాక్టరుని తీసుకువచ్చాడు భవభూతి.

ఆ డాక్టరు ఇల్వాలుడిని పరీక్షచేశాడు.

ఆ తర్వాత బయటకు వచ్చి— "ఎక్స్‌రే తీయించాలి, బ్లడ్ టెస్ట్ చేయించాలి. ఆ రిజల్టులను బట్టి స్పూటమ్ కూడా టెస్ట్ చేయించాలి." అన్నాడు.

"స్పూటం అంటే!" అంది ప్రత్యూష.

"ఉమ్మి. నాకొక అనుమానంగా వుంది. ఆ రోగమే అయితే చాలా జాగ్రత్తగా వుంటూ, మందులు వాడాలి. ఆ

విషయం నిర్ధారణ చెయ్యడానికే ఈ పరీక్షలు" అన్నాడు డాక్టరు.

"ఏమిటా రోగం!"

తనే కన్ఫర్మ్ కానప్పుడు వాళ్లకు చెప్పి భయపెట్టడం మంచిది కాదనుకుని—

"ఇప్పుడే చెప్పను. పరీక్షలు కానీండి" అన్నాడు.

"సరే ఆ పరీక్షలు రేపు చేయిస్తాను" అన్నాడు భవభూతి.

డాక్టరు వెళ్లిపోయాడు. ఆయన ఊహించిన వ్యాధి ట్యూబర్‌క్యులోసిస్ కావచ్చునని. డాక్టర్ అనుమానం నిజమే.

"రేపు పరీక్షలు చేయించాలి..." అన్నాడు భార్యతో భవభూతి.

"ఏం అక్కర్లేదు.. గాడిద గుడ్డు... డబ్బు గుంజడానికి ఇలాగే చెప్తారు డాక్టర్లు. ఇంటిదగ్గర మామగారిని చూసి రెండు టాబ్లెట్లు ఇస్తాడనుకుంటే భారతం చదివాడు. పెద్దతనంలో ఇలా ఏదోరకం అస్వస్థత కలగడం సహజం. మామగారు తృప్తికోసం డాక్టర్ని తీసుకురమ్మంటే ఇలాంటి డాక్టర్ని తెచ్చారేమిటి! రోగం పేరు చెప్పమంటే కూడా చెప్పలేదు కనుక ఈ డాక్టరు ఎవడో డబ్బు గుంజేరకమే. రేపు ఇంకెవరినైనా తీసుకురండి. చెయ్యిచూసి నాలుగు మాత్రలు ఇచ్చేవాడిని. గోటితో పోయేదానికి గొడ్డళ్ల వాడితే ఇక మనం హాయిగా బతికినట్లే..." అంది ప్రత్యూష.

"అంతేనంటావా!" అన్నాడు భవభూతి.

"అవును. అనవసరమైన ఛాదస్తం పెట్టుకోకండి. మొన్నమొన్న మా తమ్ముడికి డబ్బు పంపాం. ఒక వారం రోజుల్లో మా అమ్మ, నాన్న వస్తారు. నెలరోజులు వుంటారు, ఇంకెన్ని ఖర్చులు ఉంటాయో?" అంది ప్రత్యూష.

"నిజమే. బాగా గుర్తుచేశావు." అన్నాడు భవభూతి.

"ఈ డాక్టరు చేతనే బలానికి నాలుగు మందులు రాయించి, కొనితెచ్చి, ఇవే వాడమన్నాడు అని నాన్నకు చెప్తే పోలా!" అంటూ అప్పుడే తనకు వచ్చిన ఆలోచన చెప్పాడు.

"అలాగ కూడా చెయ్యవచ్చు." అంది ప్రత్యూష అంగీకారం తెలుపుతూ.

పక్కింట్లో ఆడుకుందుకు వెళ్లిన అతని కొడుకు రాజేష్ వచ్చాడు.

"కాస్త కాఫీ ఇయ్యి..." అంటూ [illegible] కుర్చీలో కూర్చున్నాడు భవభూతి.

రెండు నిమిషాల తర్వాత రాజేష్ వచ్చి—

"నాన్నా? నాకు కాగితంతో రాకెట్ చెయ్యవూ!" అన్నాడు.

"సరే కాగితంతీసుకురా" అన్నాడు భవభూతి. లోపలకు వెళ్లి ఎప్పటిదో ఒక పాత ఇన్‌లాండ్ లెటర్ తీసుకొచ్చాడు.

అది చేతిలోకి తీసుకుని — "ఏమిటిరా ఇది! ఎక్కడిది!" అన్నాడు భవభూతి.

"ఏమో... ఇలాంటివి తాతయ్య పెట్లో చాలా వున్నాయి. పుస్తకాల్లోంచి కాగితాలు చింపితే అమ్మ కొడుతుందికదా. అందుకే ఈ కాగితాలు తీసాను." అన్నాడు రాజేష్.

అప్పుడే ప్రత్యూష కాఫీ తెచ్చింది.

"కాఫీ తాగి చేసి ఇస్తాను. వెళ్లి ఆడుకో" అంటూ కాఫీ తాగుతూ ఆ ఇన్‌లాండ్‌లెటర్ చూశాడు. ఎప్పటి ఉత్తరమో! ఎవరో తన తండ్రికి రాసింది అక్షరాలు మాసిపోయి ఉన్నాయి. కాగితం కూడా బాగాపాతదై ఉంది.

కాఫీతాగుతూ చదివాడు.

అతని చెంపపై ఎవరో ఛెళ్లున కొట్టినట్లు అయింది.

గొంతులో పోసుకున్న కాఫీ కుటక పడలేదు.

అతని శరీరం రోమాంచితమైంది.

"నాన్నా..." అనుకున్నాడు అస్పష్టంగా.

అది భవభూతి తాతగారు (తల్లి తండ్రి) ఇల్లాలుడికి రాసింది. మళ్లీ చదివాడు.

"అల్లుడూ,

అమ్మాయి రాసిన ఉత్తరం ద్వారా విషయం తెలుసుకుని బాధ పడ్డాను. భవభూతి ఆరోగ్యం ఇప్పుడు కుదుట పడిందని తలుస్తాను.

మీ ఆఫీసువాళ్లు సమ్మె చేస్తున్నందువల్ల రెండు నెలలుగా నీకు జీతం లేదని తెలుసు. నీకు కొంత సొమ్ము పంపాలని అనుకునీ, పనుల తొందరలో అశ్రద్ధ చేసాను. అప్పుడే అయిదేళ్ల భవభూతి ఆరోగ్యం దెబ్బతినడం... డాక్టరుకి చూపించడానికి నీదగ్గర డబ్బులేక రాత్రిపూట రిక్షాతొక్కడం గురించి అమ్మాయి రాసింది. అది చదివి నేను చాలా బాధపడ్డాను. డబ్బు కావాలని నువ్వు అడగవు. నీకు అభిమానం ఎక్కువ. నేను డబ్బు పంపకపోవడంవల్లనే ఇలా జరిగింది. కనుక నేను బాధపడుతున్నాను. నీకు పొలం వుందన్న పేరేగాని శిస్తులు రావు. కనీసం ఏ స్నేహితులనైనా అడగవల్సింది. అదీ చెయ్యలేదు.

భవభూతికి మందులు కొనడానికి డబ్బులేక రక్తం అమ్ముకుని ఆసొమ్ముతో మందులు కొన్నావట. ఇది చదివి నా రక్తం చల్లారిపోయింది అల్లుడూ. అభిమానం వుండాలి కానీ మరీ ఇంతగానా! కన్నకొడుకు ఆరోగ్యం గురించి ప్రతితండ్రికీ ఆదుర్దా ఉంటుంది. అలాగే కన్నతండ్రి ఆరోగ్యం గురించి కన్నకొడుకుకి కూడా. ఆ ప్రేమ పాశ బంధానికి కట్టుబడి నువ్వు ఈ పని చేశావని నాకు తెలుసు. [illegible]డి తర్వాత వ్యక్తి నమ్మకం వుంచుకునేది తన సంతానం మీదనే. నీ కొడుకుని ఏ రకంగానైనా దక్కించుకోవాలని రేపు వాడు కూడా నీమీదే ఇంతటి ప్రేమానురాగాలు చూపాలనీ ఆశించావు. [illegible] ప్రతి తండ్రికీ సహజమే ఒక రకంగా నిన్ను అభినందించాలి. మధ్య తరగతి భేషజాన్ని మరచి రిక్షా తొక్కడానికీ, రక్తం అమ్ముకుందుకూ కూడా సిద్ధపడ్డావు. కానీ... ఇలాంటి పరిస్థితి మరొకసారి రానియ్యకు. నీకు ఏ కష్టం ఉన్నా నేను వున్నానునీ తోడు. ఈ రోజే నీపేరున అయిదు వందలు పంపుతున్నాను. అప్పుగానేలే. లేకపోతే నువ్వు తీసుకోవు కదా?

ఒకవారంరోజుల్లో నేను, మీ అత్తయ్య బయలుదేరి వస్తాము. భవభూతిని జాగ్రత్తగా చూసుకోండి. అమ్మాయి, నువ్వు కూడా ఈ విషయాలు అన్నీ దాచినా నేను ఎలా తెలుసుకున్నానా అని ఆశ్చర్య పోతున్నావుకదూ? అది అంతేలే. ఒక వ్యక్తి ద్వారా తెలుసుకున్నాను. అమ్మాయి మాత్రం రాయలేదు. ఆమెను అపార్థం చేసుకోకు.

మీ సమ్మె ఇంకెన్ని రోజులు నడుస్తుంది! వెంటనే ఒక రాజీకి రావడం అందరికీ మంచిదని నమ్ముతున్నాను.

జవాబు రాయి

నీ మామ

శతానీకుడు

భవభూతి మనసులో కోటి తరంగాలు ఉవ్వెత్తున ఎగిసిపడ్డాయి. ఆ తరంగాల తాకిడి అతడి మనసులోని మాలిన్యం కొట్టుకుపోయింది. అతడి కళ్లు చెమర్చాయి. గుండెలు పిండినట్లు అయ్యింది. తలవంచుకుని చేతుల్లో ముఖం దాచుకున్నాడు.

అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యపోయిన ప్రత్యూష ఆ ఉత్తరంలో ఏముందా అన్న ఆసక్తితో చేతిలోకి తీసుకుంది.

"భగవాన్... నేను పాపిని.. మహా పాపిని..." అనుకున్నాడు భవభూతి.

తండ్రి తన ఆరోగ్యం కోసం ఎంతగా తపించేడు? ఎంత కష్టపడి తనకు వైద్యం చేయించాడు!

కానీ.. తను!..

తండ్రికి వైద్యం చేయించగల స్తోమత వున్నా... ఆయన్ని నిర్లక్ష్యం చేసి... తన ఈ పాపానికి పరిహారం ఏమిటి!

అతని శరీరం రోమాంచితం అయ్యింది. విద్యుద్ఘాతం తగిలిన వాడిలా విలవిలలాడి పోయాడు.

"ఏమండీ..." అంటూ అతని భుజం మీద చెయ్యి వేసింది.

"ప్రత్యూషా..." అంటూ భార్య ముఖంలోకి చూశాడు.

భర్త కళ్లలో నిండుగా నీళ్లు వుండటం ఆమెకు ఆశ్చర్యాన్నీ, బాధనీ కలిగించింది.

"ఆ.. ఉత్తరం చదివేవా!" అడిగేడు అతని గొంతులోంచి మాట రావటం లేదు. ఏదో అదృశ్యశక్తి ఆ గొంతును పట్టేసింది.

"చదివానండి... మనం... ఆయన పట్ల... చాలా అమానుషంగా ప్రవర్తించాం..." అంది ప్రత్యూష, పశ్చాత్తాపం ఉట్టిపడుతున్న గొంతుతో.

"నాన్నా... రాకెట్ చేశావా!" అంటూ రాజేష్ వచ్చాడు.

"తరవాత చేస్తాను... వెళ్లు..." అన్నాడు భవభూతి. ముఖం చిన్నది చేసుకుని వెళ్లిపోయేడు రాజేష్.

"ఇలాంటి తండ్రి దొరకడం నిజంగా నా అదృష్టం ప్రత్యూషా... కానీ... అంధకారంలో పడిపోయి ఇంతవరకూ ఆ నిజం తెలుసుకోలేకపోయాను. ఏ కన్న తండ్రీ కూడా తన కొడుకుపై ఇంతటి అనురాగం చూపడు... నిజంగా నేను సిగ్గుపడుతున్నాను. ఇప్పటికయినా మించిపోయింది లేదు. నేను నాన్నను ఆ డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకువెళ్లి ఆయన చేయించమన్న పరీక్షలు చేయిస్తాను. నా శక్తికి మించిన ఖర్చే అయినా సరే... ఏదో రకంగా ఆయనకు వైద్యం చేయిస్తాను. ఆయన నాకు ఆస్తిపాస్తులు ఏమీ ఇయ్యలేదనే కోపంతో ఈ రకంగా ప్రవర్తించడం ఎంత తప్పో ఇప్పుడు అర్థం అయ్యింది. ఆయన మాత్రం ఏం చేస్తారు! ఆడపిల్లల పెళ్లిళ్లకు ఆ ఆస్తి ఖర్చు అయ్యింది. నాపై అదనపు భారం పడకుండా పనిజరిగిపోయిందని నేను సంతోషించవల్సిన విషయం ఇది. కానీ..."

అతను పలికే ప్రతి పలుకులో పశ్చాత్తాపం కనపడుతోంది.

"పోన్లెండి... జరిగిందేదో జరిగిపోయింది..." అంది ప్రత్యూష.

చాకిరీ

ఛండశాసనుడైన బాస్‌తో క్లర్క్

"సార్! నేను వాలాసిక్ వున్నా. వెటర్నిటీ డాక్టర్‌ని కలవడం కోసం శలవు కావాలి..." చెప్పాడు.

"వ్హాట్? వెటర్నిటీ డాక్టరా?! ఎందుకు" అడిగాడు అర్థంకాక.

"ఎందుకంటే గాడిదలా చాకిరిచేస్తున్నా. కుక్కకన్నా హీనమైన బ్రతుకుతున్నా అందుకు" కడుపుమంట వెళ్ళగక్కాడు!

—ఆర్.దమయంతి

(సికిందరాబాద్)

"లేదు.. ఆ రకంగా అనుకుని సమాధానపడలేక పోతున్నాను. నేను ఒక పురుగు కంటే కూడా హీనమైన వాడిని..." అన్నాడు.

"రేపటి నుంచి ఆయనకు మంచి వైద్యం చేయిద్దాం..." అంది ప్రత్యూష.

"అలాగే... ఎంతసొమ్ము ఖర్చు అయినా వెనుకాడవద్దు.. అవసరం అయితే నా నగలు అమ్మేద్దాం..." అంది ప్రత్యూష.

"ప్రత్యూషా..." ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు భవభూతి.

"అవునండీ... నేను మనిషిని... మనిషిలాగ ప్రవర్తించడం నా ధర్మం. ఇంతకాలం ఎలాగూ అజ్ఞానంలో వున్నాను. ఈ ఉత్తరం నన్ను వెన్ను తట్టి లేపింది." అంది ప్రత్యూష.

"నాన్నగారు ఏం చేస్తున్నారు!" అడిగేడు. ప్రత్యూష వెళ్లి చూసి వచ్చింది.

"చిన్నగా కునుకు పట్టినట్లుంది. నిద్రపోతున్నారు..." అంది.

ఆయన వ్యక్తిత్వం ఒక మహా పర్వతం అయితే నేను ఒక ఇసుకరేణువుని. ఆయన వికసిత సుమధుర మందార పుష్పం అయితే నేను ఒక పుప్పొడి రేణువుని..." అంటూ నుదురు బాదుకున్నాడు.

అతన్ని వారించింది ప్రత్యూష. ఆమె చేతుల్లో వాలిపోయేడు భవభూతి.

అలా ఎంతసేపు కూర్చుండి పోయేడో తెలియదు అతనికే. రాత్రి ఎనిమిది గంటల సమయం అయ్యింది.

తండ్రి గదిలోంచి 'ఖంగ్... ఖంగ్..." అన్న దగ్గు వినిపించింది. ఆ శబ్దం భవభూతికి చిరాకు కలిగించలేదు కానీ... తన హృదయంపై ఎవరో సమ్మెట దెబ్బలు వేస్తున్నట్లు తోచింది.

"ఎన్నాళ్ల నుంచి వస్తోందో ఆయనకు ఈ దగ్గు. అది తన బండరాతి గుండెను కరిగించలేకపోయింది ఇన్నాళ్లూ..." అనుకున్నాడు.

ఆయన దగ్గరకు వెళ్లాడు.

"నాన్నా..." అని పిలిచేడు. ఆయన బలవంతంగా, నీరసంగా కళ్లు విప్పేడు.

తండ్రిని తాకేడు భవభూతి. ఆ ఒళ్లు వేడిగా వుంది.

"నాన్నా? జ్వరం వచ్చిందా!" అడిగేడు ఆత్రంగా.

"ఇంచుమించు రోజూ... వస్తోంది... ఒక క్రోసిన్ బిళ్ల వేసుకుంటే తగ్గిపోతుంది... ఈ రోజు అది లేదు... అయిపోయాయి..." అన్నాడు ఇల్వలుడు. సిగ్గుతో తలవంచుకున్నాడు భవభూతి.

"మార్కెట్‌కి వెళ్లి టాబ్లెట్లు బ్రెడ్ తెస్తాను..." అన్నాడు.

అతను తండ్రి శరీరాన్ని తాకడం అదే మొదలు అందుకే జ్వరం ఈ ఒక్క రోజే వచ్చిందని అనుకున్నాడు.

కొడుకు తనపై ఇంత సడన్‌గా ప్రేమ చూపించడం ఆ పితృదేవుడికి ఆనందంతోపాటు ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఏదో అనాలని అనుకున్నాడు కానీ అందుకు కూడా ఓపికలేక నీరసంగా పడుకుని పోయేడు ఇల్వాలుడు.

"ప్రత్యూషా... నాన్నగారికి జ్వరంగా వుంది. పాలు తాగుతారు. వున్నాయా!" అన్నాడు.

"పాలవాడు వచ్చి వెళ్లిపోయాడు. ఈ సంగతి తెలిస్తే ఎక్కువ పోయించుకునే దాన్ని... ఫరవాలేదు... రేపు మనం మజ్జిగ పోసుకోవడం మానేద్దాం... ఆ పాలు ఆయనకు ఇయ్యొచ్చు..." అంది ప్రత్యూష.

"సరే... నేను మార్కెట్‌కి వెళ్లి వస్తాను..." అంటూ వెళ్లిపోయేడు భవభూతి. తండ్రి చేత మందుబిళ్ల మింగించి, బ్రెడ్డు, పాలు తాగించేడు. ఇల్వాలుడిలో కొడుకులోని పరివర్తన ఆనందం కలిగించింది.

"పడుకోండి నాన్నా?... రాత్రి ఏమైనా అవసరం వస్తే లేపండి. సందేహించవద్దు..." అన్నాడు భవభూతి.

కొడుకు మాటలు ఆయన చెవుల్లో అమృతం చిందించాయి.

"అలాగే..." అన్నాడు. లోపలకు వెళ్లి పడుకున్నాడు.

"ప్రత్యూషా... రాత్రి మధ్యలో మెళకువ స్తే ఒకసారి నాన్నగారిని చూడు. ఆయనకు ఏదైనా అవసరం పడొచ్చు..." అన్నాడు. సరేనంది ప్రత్యూష.

నిజానికి ఆ దంపతులు ఇద్దరూ నిద్రపోతే, తెల్లారేవరకూ లేవరు.

* * *

కిటికీలోంచి వెలుగుపడింది. చీకట్లు అప్పుడే పారిపోతున్నాయి. మెలకువ వచ్చింది ప్రత్యూషకి. టైము చూసింది. అయిదున్నర. లేచి, చీర సవరించుకుని, బాత్‌రూంకి వెళ్తూ బాత్‌రూం గుమ్మం దగ్గర ఆగిపోయింది.

"మైగాడ్..." అనుకుంది. హడావుడిగా వచ్చి భర్తను లేపింది.

"ఏమిటి!" అన్నాడు భవభూతి, బద్ధకంగా.

"మామయ్యగారు బాత్‌రూంలో పడిపోయారు..." అంది ప్రత్యూష. భవభూతి బద్ధకం వెంటనే ఎగిరిపోయింది.

"అలాగా.." అంటూ గబగబా పరుగుతో వెళ్లాడు. ఇల్వాలుడు బాత్‌రూంలో పడిపోయి వున్నాడు. నుదుటి దగ్గరరక్తం గడ్డం కట్టింది. తట్టిలేపాడు భవభూతి... ఎటువంటి రెస్పాన్సూ లేదు.

"సాయం పట్టు..." అంటూ భార్య సహాయంతో తండ్రిని మోసుకుంటూ వచ్చి మంచంపై పడుకోబెట్టాడు నాడి చూశాడు... కొట్టుకోవటం లేదు. అతని మనసు చిన్నగా వణికింది.

"ఉండు... డాక్టర్ని పిలుచుకు వస్తాను..." అంటూ హడావుడిగా చొక్కా తొడుక్కుని తన ఇంటికి పది ఇళ్ల అవతల వుండే ఒక డాక్టరుని పిలుచుకు వచ్చాడు.

ఆ డాక్టర్ వచ్చి పరీక్ష చేసి—

"ప్రాణం పోయింది..." అన్నాడు. తన మీంచి రైలు వెళ్లిపోయినట్లు ఫీలయ్యాడు భవభూతి. తలను చేతుల మధ్య దాచుకుని ఘొల్లున ఏడ్చాడు భవభూతి.

రాత్రి రెండుగంటల ప్రాంతంలో యూరినల్స్‌కి మెళకువ వచ్చింది ఇల్వాలుడికి నీరసంగా లేచాడు కానీ అర్థంపడలేదు. వెళ్లక తప్పదు. అందుకే బలవంతంగా గోడపట్టుకుని నెమ్మదిగా అతి కష్టం మీద బాత్ రూంకి వెళ్లాడు. అక్కడ కాలు జారి క్రిందపడిపోయేడు. లేవడానికి ప్రయత్నిస్తూ మళ్లీ పడటంతో నుదురు గోడకి బలంగా కొట్టుకుంది. ఇక లేవలేక అలాగే కూలబడిపోయి "అబ్బాయీ.. అబ్బాయీ.." అంటూ పిలిచేడు కానీ నీరసం వల్ల ఆ మాటలు పెదవి దాటలేదు. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. మళ్లీ ప్రయత్నించి అతి కష్టం మీద లేచాడు కానీ అడుగుపడలేదు. మళ్లీ పడిపోయాడు. ఆ పడటంలో నేల బలంగా ఛాతీకి తగిలింది. విపరీతంగా నొప్పి కలిగి, ప్రాణం పోయింది. జరిగింది ఇదే.

* * *

తండ్రి మరణానంతరం శాస్త్రోక్తంగా కార్యక్రమం జరిపించేడు భవభూతి. తండ్రి మరణానికి మనసులో కలిగిన బెంగ అతనిలో శాంతిని దూరం చేసింది.

రాత్రి పూట సరిగా నిద్ర పట్టడం లేదు. రోజుకొకసారి అయినా కళ్లనీళ్లు పెట్టుకుంటున్నాడు.

"పితృదేవతా ప్రీత్యర్థం.. పిండప్రదానసమయే..." అంటూ పురోహితుడు తన కంచుకంఠంతో మంత్రాలు చదువుతున్నాడు.

నేలమీద కూర్చుని చేత్తో పిండం కలుపుతున్నాడు భవభూతి. పురోహితుడి మంత్రం అతన్ని కదిలించి వేసింది. చేతులో వున్న పిండం క్రింద వున్న అరిటాకులోకి దొర్లిపడింది. మోకాళ్ల మధ్య తలవంచుకుని ఏడవసాగేడు భవభూతి. పురోహితుడు, ప్రత్యూష అతని వంక ఆశ్చర్యంగా చూసేరు. ప్రత్యూష భర్తని ఓదార్చడానికి రాబోతుంటే వద్దని సైగచేశాడు పురోహితుడు. చేతులో బిస్కట్టు ఎవరో లాక్కుంటే ఏడిచే చిన్నపిల్లవాడి రీతిలో — సర్వసంపదలూ దొంగదోచుకుపోతే గుండెలు బాదుకునే లక్షాధికారి చందాన — బాధపడుతున్నాడు భవభూతి. అతన్ని ఎవ్వరూ ఓదార్చలేరు. ప్రవహించుతున్న నదీ జలానికి ఆనకట్ట వెయ్యడం మంచిది కాదు. నిజమే కదా?

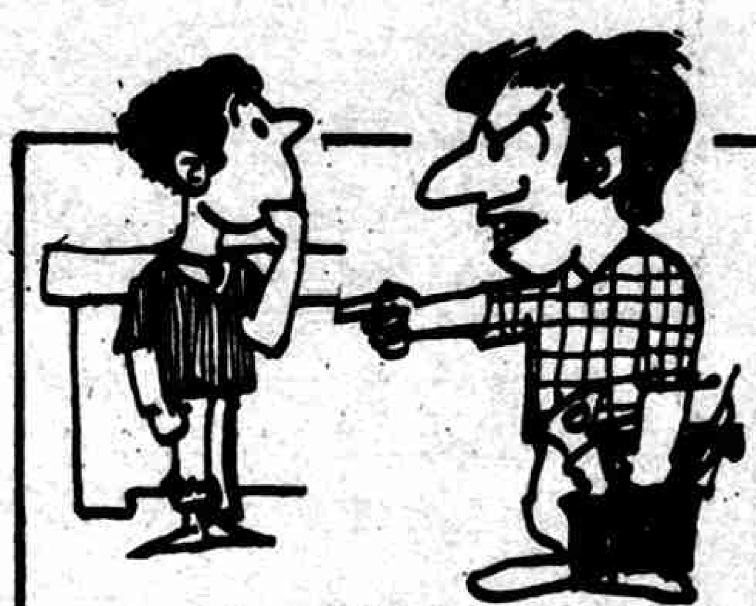

రూం

ఓ అమ్మాయి, అబ్బాయి హోటల్‌కి వచ్చి రూం కావాలని అడిగారు.

"పెళ్ళి కాకుండా మా హోటల్లో రూం యివ్వం" చెప్పాడు మేనేజర్.

"మా యిద్దరికీ పెళ్ళయ్యిందయ్యా బాబు" అన్నారిద్దరూ.

"రుజువేమిటీ. ఫోటోల్లాంటివి ఏమయినా వున్నాయా!" అడిగాడు మేనేజర్.

"ఆ వున్నాయి. ఇదుగో ఇది నేను మా ఆవిడతో తీయించుకున్న ఫోటో" చూపించాడు అబ్బాయి.

"ఇదుగో ఇది నేను మా ఆయనతో తీయించుకున్న ఫోటో" మరో ఫోటో చూపిస్తు అంది అమ్మాయి.

—జి.యస్. శర్మ
(అమలాపురం)

శ్రీమహాలక్ష్మీ వారి వెరైటీ నవలలు సెప్టెంబర్-20 విడుదల!

పాకెట్ బుక్స్ నెం-1807
మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి .... రూ. 15/-
కరిగిన ముత్యం (డైరెక్ట్ నవల) - "మీరా" లక్ష్మి రూ.20/-
మీరా - లక్ష్మి .... రూ.30/-
వింత మనుషులు - వసుంధర .... రూ.18/-
వాడిన మల్లెలు - వేల్పూరి సుభద్రాదేవి .... రూ.15/-
విషసర్పాలు (అ.ప.స. సీరియల్) - సికిందర్ .... రూ.18/-
కళాశాల దుర్గం (అ.ప.స. సీరియల్) - బొమ్మిడి అబ్బారావు - రూ.20/-
వారసులు - మాదిరెడ్డి సులోచన .... రూ.20/-
* నేడే అడ్వాన్సుతో పాటు మీ ఆర్డరును పంపండి!

శ్రీమహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్
మ్యూజియం రోడ్, గవర్నర్‌పేట, విజయవాడ-2 Ph:63322